

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-03631/14-3

Praha 6. května 2014

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu
Ke sp. zn. 2 A 6/2014

Žalobkyně: JUDr. Vlasta Parkanová,
nar. ...,
bytem ...

Zastoupena: JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem
Advokátní kancelář Brož & Sokol & Novák s.r.o.
se sídlem Sokolská 60, 120 00 Praha 2

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
(dále jen „Úřad“ nebo „žalovaný“)

DVOJMO

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad ve stanovené lhůtě jednoho měsíce (výzva s žalobou byla Úřadu doručena dne 9. dubna 2014) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci, tj. správní spis sp. zn. UOOU-07100/13.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu čj. UOOU-07100/13-58 ze dne 13. ledna 2014 (dále jen „rozhodnutí“) bylo vydáno v rámci řízení o přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, vedeného Úřadem s žalobkyní. Rozhodnutím bylo, s výjimkou doplnění identifikačních údajů žalobkyně, potvrzeno předchozí rozhodnutí Úřadu čj. UOOU-07100/13-47 ze dne 29. října 2013, respektive rozhodnutím byl s uvedenou výjimkou zamítnut rozklad žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu čj. UOOU-07100/13-47 ze dne 29. října 2013.

Ve výsledku řízení byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 44 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., kterého se dopustila tím, že prostřednictvím webových stránek umístěných na internetové adrese www.parkanova.cz nechala od 14. srpna 2013 zveřejnit kopie protokolů o výsleších 37 svědků a protokoly o výslechu obviněného ze spisového materiálu Policie České republiky čj. OKFK- 321/TČ-2010-251102, správce těchto osobních údajů ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., které získala v souvislosti s postavením obviněné v předmětném trestním řízení a které obsahovaly jméno, příjmení a celé znění výpovědí svědků a obviněného učiněných před orgány činnými v trestním řízení. Uvedeným jednáním žalobkyně porušila povinnost podle § 15 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zachovávat mlčenlivost o osobních údajích, za což jí byla uložena pokuta ve výši 16.000 Kč.

II.

Žalobkyně v podané žalobě, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí, opakuje v zásadě stejné argumenty, které uplatňovala v rámci předchozího řízení a se kterými se jak rozhodnutí Úřadu čj. UOOU-07100/13-47 ze dne 29. října 2013, tak napadené rozhodnutí, dostatečným způsobem vypořádalo. Přesto žalovaný k podstatným bodům žaloby podává následující stanovisko.

V této souvislosti žalovaný konstatuje, že žaloba je formulována velmi emotivně, místy až na hranicích obecné zdvořilosti. K takovýmto projevům, které nadto s předmětem řízení přímo nesouvisí, se však žalovaný nehodlá vyjadřovat.

K terminologickým výhradám vyjádřeným pod bodem 4) žaloby pak žalovaný připomíná, že užívání pojmů „rozklad“ a „odvolání“ včetně výrazů z těchto pojmů odvozených vyplývá ze struktury zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který obsahuje jen několik kusých ustanovení specificky upravujících problematiku rozkladu, přičemž se v ustanovení § 152 odst. 4 správního řádu v zásadě odkazuje na ustanovení o odvolání. Ustanovení §§ 2, 29 a 32 zákona č. 101/2000 Sb. a § 10 a 152 odst. 2 správního řádu pak vyjadřují pravomoc předsedy Úřadu k vydání předmětného rozhodnutí.

K vlastní věci je možno konstatovat, že předmětem sporu není samotný skutek žalobkyně, ale jeho právní kvalifikace. Žalobkyně uvádí, že sumárně lze napadenému rozhodnutí vytknout následující:

- a) Obsah protokolu o výslechu obviněného nebo svědka není či nutně nemusí být osobním údajem a zcela jistě se na protokoly pořízené v trestním řízení nevztahuje zákon č. 101/2000 Sb.
- b) Na žalobkyni v postavení obviněné a ve vztahu k dokumentům, které obdržela v předmětné trestní věci, se nevztahují žádná omezení zakotvená zákonem č. 101/2000 Sb., včetně ustanovení § 15 zákona č. 101/2000 Sb.
- c) Na žalobkyni v postavení obviněné a ve vztahu k dokumentům, které obdržela v předmětné trestní věci, se nevztahují ustanovení § 8a až 8d trestního řádu.
- d) Žalovaný ani předseda Úřadu nejsou oprávněni vykonávat dohled nad tím, jak je dodržováno ustanovení § 8a až 8d trestního řádu nebo jakékoli jiné normy trestního řádu.

- e) I kdyby žalobkyně v postavení obviněné a ve vztahu k dokumentům, které obdržela v předmětné trestní věci, měla obecně uloženu nějakou povinnost, obecně nemůže sistovat s absolutními účinky Ústavou dané právo na svobodu slova a šíření informací.
- f) Způsob, jakým se žalovaný a posléze předseda nevypořádali s argumentací žalobkyně, je hrubým porušením práva na spravedlivý proces.

K těmto výtkám žalobkyně pak žalovaný uvádí následující:

Ad a) Obsah protokolu o výsledku obviněného nebo svědka není či nutně nemusí být osobním údajem a zcela jistě se na protokoly pořizené v trestním řízení nevztahuje zákon č. 101/2000 Sb.

V této souvislosti žalobkyně především cituje pasáž rozhodnutí Úřadu čj. UOOU-07100/13-47 ze dne 29. října 2013, podle níž:

„Předmětné protokoly obsahovaly údaje v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodné číslo, jméno, příjmení, datum a místo narození, adresu trvalého pobytu (příp. adresu pro doručování, telefonický kontakt), informace o zaměstnání, rodinný stav, číslo průkazu totožnosti, rodné číslo a informace týkající se obsahu výpovědi. Z rozsahu těchto údajů jsou nepochybně subjekty údajů přímo identifikované, tudíž se jedná o osobní údaje ve smyslu výše uvedené definice. Informace o tom, že osoba podala výpověď jako svědek a rovněž tak obsah této výpovědi jsou přitom také osobním údajem vypovídajícím právě o těchto skutečnostech; blíže popisují subjekt údajů, tedy se jej týkají. Současně je nutno zdůraznit, že i v případě použití „pouhé“ kombinace jména, příjmení a obsahu výpovědi se jedná o osobní údaje, neboť naplňují zákonnou definici, tedy subjekt údajů je na jejich základě určitelný, neboť existuje skupina osob, která jej může i pouze na základě tohoto rozsahu informací identifikovat.“

Tuto pasáž pak žalobkyně označila jako zřejmý nonsens, jelikož se jedná o paušální závěr, že vše, co je obsaženo v protokolech je osobním údajem. Pokud protokoly obsahovaly osobní údaje, mělo být uvedeno které konkrétně a proč.

K tomu žalovaný uvádí, že za osobní údaj se podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. považuje *„jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.“* Bylo-li rozhodnutím Úřadu čj. UOOU-07100/13-47 ze dne 29. října 2013 konstatováno, že protokoly obsahovaly takové informace, jak bylo uvedeno výše, zjevně se jednalo o osobní údaje vyhovující definici dle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., které pak evidentně byly zpracovávány ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., a to jak ze strany orgánů činných v trestním řízení, tak ze strany žalobkyně, u které se jedná především (nikoli pouze) o jejich zveřejnění a tím zpřístupnění neomezenému okruhu příjemců. Z tohoto důvodu jednání žalobkyně regulaci zákona č. 101/2000 Sb. podléhá.

Třeba ještě dodat, že definice pojmu osobní údaj podle § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. neurčuje žádnou formu nebo prostředek zpracování osobních údajů a osobními údaji tedy nepochybně budou i ty údaje, které jsou uvedené v protokolu o výsledku svědka nebo obviněného. Stejně tak je nutno připomenout, že osobním údajem je jakákoli informace vázící se k určené nebo určitelné fyzické osobě. Jelikož při pořizování protokolu o výsledku svědka i obviněného je třeba tuto osobu náležitě identifikovat a s tímto protokolem bude dále nakládáno jako se součástí spisu, bude se prakticky ve všech případech jednat o zpracování osobních údajů. Osobním údajem pak bude kromě samotných identifikačních údajů svědka i jeho výpověď kupř. o tom, že viděl na určeném místě a v určeném čase přijíždět jisté vozidlo. V souvislosti s výše uváděným popisem je možné dodat, že nepochybně si lze představit dokument typu protokol, který ve svém obsahu nezahrnuje žádné osobní údaje (např. o průběhu chemického pokusu), to vše za podmínky, že ovšem nebude identifikována ani identifikovatelná osoba, která protokol pořizovala, ani osoba, která pokus prováděla,

a tudíž hodnota takového protokolu ve vztahu k problematice osobních údajů bude velmi limitována; takovéto záležitosti však nebyly předmětem řízení. Ve vztahu k projednávané věci proto dle žalovaného vyplývá, že osobním údajem je vše, co je uvedeno v konkrétním protokolu o výslechu svědka, tj. jakákoliv informace, která se k tomuto svědkovi vztahuje. Tento závěr je ostatně také řádně odůvodněn v napadeném rozhodnutí.

Ad b) Na žalobkyni v postavení obviněné a ve vztahu k dokumentům, které obdržela v předmětné trestní věci, se nevztahují žádná omezení zakotvená zákonem č. 101/2000 Sb., včetně ustanovení § 15 zákona č. 101/2000 Sb.

Žalobkyně v žalobě dovozuje, že se na ni omezení stanovená v § 15 zákona č. 101/2000 Sb. nevztahují, a to protože citovaný zákon obviněnému explicitně žádnou takovou povinnost nestanoví. Postavení obviněného totiž je natolik speciální, že jej není možno bez dalšího považovat za osobu, které vzniká povinnost podle § 15 zákona č. 101/2000 Sb.

K tomu žalovaný uvádí, že v rámci řízení bylo uvedeno, že vedení trestního spisu je nutno považovat za zpracování osobních údajů, jehož správcem je Policie České republiky. Pokud jsou obviněnému osobní údaje z trestního spisu zpřístupněny, je i on povinen dodržovat povinnost podle § 15 zákona č. 101/2000 Sb. Tato povinnost, jak vyplývá z dikce posledně uvedeného ustanovení, postihuje mj. i jakékoli osoby, které v rámci plnění zákonem stanovených oprávnění a povinností přicházejí do styku s osobními údaji u správce; evidentně se tedy týká jakýchkoli osob včetně obviněných. V jejich případě však je povinnost vedle obecné úpravy v zákoně č. 101/2000 Sb. upravena dále i ustanoveními § 8a až 8d trestního řádu. Názor, že obvinění jsou z této povinnosti zcela vyjmuti, ovšem nemá žádnou oporu v platném právním řádu a je ryze účelovou spekulací.

K argumentaci žalobkyně v předchozích dvou bodech poté žalovaný odkazuje také na závěry Městského soudu v Praze v rozsudku čj. 2 A 24/2011-34 ze dne 15. února 2012, ve kterém soud konstatoval: „...Jen na okraj soud upozorňuje, že námitky žalobce, že rozdáváním nosičů CD pouze realizoval svá ústavní práva dle článku 96. odst. 2 Ústavy ČR, článku 6, 17 a 38 Listiny základních práv a svobod, neboť článek 96 odst. 2 Ústavy ČR pouze zakotvuje, že jednání před soudem je ústní a veřejné, tedy veřejné je až v poslední fázi trestního řízení, a to v řízení před soudem. Článek 6 Listiny základních práv a svobod pouze upravuje právo na život, článek 38 odst. 2 Listiny pak zakotvuje, že každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně. Veřejné projednání věci znamená veřejné soudní jednání, které je až konečnou fází trestního stíhání a nedopadá tak na celé trestní řízení, zejména řízení přípravné. Stejně tak i odkaz na článek 17 Listiny, tedy na právo na informace, je omezen § 8a odst. 1 tr. řádu, který stanoví mlčenlivost o informacích, o kterých se dozvěděla oprávněná osoba při nahlížení do trestního spisu dle § 65 odst. 1 tr. řádu... Žalobce se sice svým jednáním dopustil přestupku tím, že rozdával nosiče CD jak na středních školách..., které obsahovaly mimo jiné kopii úředního záznamu Policie ČR... o vyslání hlídky Policie ČR, kterou si pořídil při nahlížení do trestního spisu..., kdy tento záznam obsahoval osobní údaje .... v rozsahu jméno, příjmení, datum narození, rodinný stav, adresa bydliště, a další popis zásahu Police ČR, ...“ Žalovaný tedy uvádí, že soud již v minulosti akceptoval, že osobními údaji nejsou pouze identifikační údaje, ale všechny údaje uvedené v záznamu, a že je přestupkem, pokud jsou tyto údaje sdělovány třetím osobám mimo okruh samotného trestního řízení (v daném případě méně závažnou formou rozdávání CD, oproti žalobkyni, která osobní údaje zveřejnila na internetu neomezenému okruhu příjemců a prakticky nevratně).

Ad c) Na žalobkyni v postavení obviněné a ve vztahu k dokumentům, které obdržela v předmětné trestní věci, se nevztahují ustanovení § 8a až 8d trestního řádu.

Žalobkyně dále prohlašuje, že ustanovení § 8a až 8d trestního řádu ukládají povinnosti zcela jiným subjektům než obviněnému. Dokonce obviněný je spolu s poškozeným subjektem ochrany těchto norem. Toto tvrzení opírá především o publikaci Doc. JUDr. Jiřího Hercega, PhDr., Média a trestní řízení (Leges 2013).

K tomuto bodu žalovaný předně uvádí, že mu není zřejmá přímá souvislost s projednávaným případem, když žalobkyně nebyla shledána vinnou z porušení § 8a a násl. trestního řádu, nýbrž z porušení povinnosti mlčenlivosti podle § 15 zákona č. 101/2000 Sb.

Nicméně, v souvislosti s argumentací žalované k tomuto bodu, se žalovaný opět odvolává přímo na znění § 8b odst. 1 trestního řádu, z jehož dikce je nutno vyvodit, že osoby, a to jakékoli, tedy včetně obviněného, kterým byly orgány činnými v trestním řízení poskytnuty informace, na které se vztahuje zákaz zveřejnění podle § 8a odst. 1 věty druhé trestního řádu, a to pro účely trestního řízení nebo výkonu práv nebo plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem, je nesmějí nikomu dále poskytnout, pokud jejich poskytnutí není nutné k uvedeným účelům. Názor, že obviněného předmětná povinnost nezavazuje, tedy nemá žádnou oporu v platném právním řádu. Předmětná povinnost, jak explicitně vyplývá z ustanovení § 8a odst. 1 věty druhé trestního řádu, je zaměřena nejen na ochranu osoby, proti které se vede trestní řízení, ale i poškozeného, zúčastněné osoby a svědka.

Ad d) Žalovaný ani předseda Úřadu nejsou oprávněni vykonávat dohled nad tím, jak je dodržováno ustanovení § 8a až 8d trestního řádu nebo jakékoli jiné normy trestního řádu.

Žaloba prohlašuje, že se žalovaný zcela nepřipadně i neodborně pouštěl do interpretace právních norem, k jejichž výkladu a tím méně k aplikaci není povolán. Kromě toho, že se pokusil deformovat průběh trestního řízení, popřel i elementární princip právního státu, kterým je předvídatelnost aplikace práva, a to když adoroval nejistotu obviněného, pokud jde o režim dokumentů, které v souvislosti se svým trestním stíháním od policejního orgánu obdržel.

Žalovaný i k tomuto bodu uvádí, že mu není vůbec zřejmý jeho smysl v rámci podané žaloby s ohledem na skutečnost, že žalobkyně nebyla trestána za porušení ustanovení trestního řádu (viz argumentace k předchozímu bodu žaloby).

Současně však žalovaný uvádí, že Úřadu jsou podle § 2 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. svěřeny kompetence ústředního správního úřadu pro oblast ochrany osobních údajů. Jelikož ustanovení § 8a až 8d trestního řádu mají evidentní souvislost s problematikou ochrany, resp. zpracování osobních údajů, je povinen v tomto rozsahu dbát na dodržování uvedených ustanovení stejně tak jako nad jinými ustanoveními právního řádu České republiky týkajícími se předmětné problematiky. Pravomoc Úřadu k dohledu nad těmito ustanoveními poté vyplývá přímo ze zakotvení skutkové podstaty přestupku a správního deliktu v § 44a a § 45a zákona č. 101/2000 Sb., které ukládají Úřadu postihnout porušení zákazu zveřejnění osobních údajů stanoveného mj. v § 8a až 8d trestního řádu.

Dále je nutno podotknout, že zákaz zveřejnit informace podle § 8a odst. 1 věty druhé trestního řádu se vztahuje pouze na dobu přípravného řízení. Také nutno uvést, že podle § 8b odst. 1 trestního řádu je možno předmětné informace použít pro účely trestního řízení a pro výkon práv a plnění povinností stanovených zvláštním právním předpisem, samozřejmě včetně zajištění obhajoby. Tvrzení žalobkyně tedy žalovaný považuje za nedůvodné.

Ad e) I kdyby žalobkyně v postavení obviněné a ve vztahu k dokumentům, které obdržela v předmětné trestní věci, měla obecně uloženu nějakou povinnost, obecně nemůže sistovat s absolutními účinky Ústavou dané právo na svobodu slova a šíření informací.

Žaloba napadá tvrzení žalovaného, podle nějž zákon č. 101/2000 Sb. úspěšně řeší střet mezi ústavními právy na svobodu slova a šíření informací a na ochranu soukromí. Pokud by se totiž zákon dostal do rozporu s principem garantovaným čl. 17 Listiny základních práv a svobod, nebylo by možno tvrdit, že tento zákon je současně příčinou i řešením. Nadto by

pak v tomto pojetí bylo sdělení osobních údajů obhájci obviněného jakýmsi krajním případem, kdy jiná ústavně garantovaná práva převáží nad právem na ochranu soukromí, respektive formalistickým výkladem povinné mlčenlivosti.

V této souvislosti žalovaný především připomíná, že ani jedno z předmětných práv garantovaných Listinou základních práv a svobod, tedy ani právo na svobodu slova a šíření informací ani právo na ochranu soukromí nemají absolutní povahu. Tato práva mohou být v určitém rozsahu omezena a jsou rovnocenná. Střet mezi oběma právy pak, co se týče problematiky osobních údajů (tedy nikoli v celé šíři), řeší zákon č. 101/2000 Sb., který v souladu s právem Evropské unie a dalšími mezinárodně akceptovanými standardy stanoví rámec ochrany osobních údajů tím, že určuje, za jakých podmínek je možno zpracovávat osobní údaje. Zákon č. 101/2000 Sb. tudíž nelze, jak se patrně žalobkyně domnívá, považovat za zákon, jehož smyslem je jednostranně preferovat ochranu soukromí a navozovat stav jakési generální povinné mlčenlivosti. Situace, kdy je možno osobní údaje sdělit jiné osobě, respektive zpracovávat k určitému účelu, tudíž evidentně nejsou v pojetí zákona č. 101/2000 Sb. krajními případy (viz např. právní tituly pro zpracování osobních údajů upravené v § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.). Ustanovení Listiny základních práv a svobod by tedy byla primárně aplikovaná pouze v případě rozporu podústavního předpisu s ústavním pořádkem anebo v případě absence podústavního předpisu; ani jedna z těchto situací však evidentně nenastala. Akceptace názoru žalobkyně by pak ve svém důsledku popřela elementární princip právního státu, kterým je předvídatelnost aplikace práva, jehož se sama dovolává.

Ad f) Způsob, jakým se žalovaný a posléze předseda nevypořádali s argumentací žalobkyně, je hrubým porušením práva na spravedlivý proces.

Žaloba prohlašuje, že v rámci předchozího řízení vůbec nebyla vypořádána argumentace žalobkyně.

V této souvislosti žalovaný uvádí, že se argumentací žalobkyně pečlivě zabýval. O tom svědčí odůvodnění obou napadených správních rozhodnutí. Žalobkyně však zřejmě mylně ztotožňuje vypořádání argumentace s akceptací názorů. Současně žalovaný uvádí, že tento žalobní bod je obecný a neurčitý, neboť žalobkyně nespecifikuje, jaká její argumentace nebyla vypořádána, a proto se proti němu nemůže žalovaný ani bránit odkazem na konkrétní část odůvodnění svých rozhodnutí, kde se se všemi argumenty řádně vypořádává.

III.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na nesprávném právním názoru žalobkyně, a proto navrhuje, aby byla zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu